

ЧАСТ ВТОРА

Глава I

С плахо чувство на смущение и боязън, примесено с малко насмешливо недоверие, боголюбивите велможи се тълпяха в престолната зала на Търновския царски палат.

Бяха се събрали на ^{върховен синклит} ~~сват~~ всички най-знатни власти, ^{на вярката} княз Белота, архиепископ Василий, боярите Сеслав, Саца, Шишман, Николица, Деян, Богдан, Драгота, Илиица, пресвитер Власий, пресвитер Константин, куманските войводи Коча и Манастир, кастро-филак Видул, царските сродници и много други видни клирици и миряни.

Очкаваха тържественото явяване на новия цар - на младия Иваница, на добрия Иван, както го наричаше народа - Калоян.

Смущаваха се от това, че ^{още} един Асеновец щеше тужко да сведе непокорните им чела; надсмиваха се - над младостта му. Леко щяха да се справят с неопитния млад човек. Нека дръзнеше да се противопостави на желанията им - и той щеше да отиде при братята си.

Само верните на Асеновци боляри очакваха с ^{дълбока} тайна ~~радост~~ явяването на буйния момък. Какво щеше да стане ако Драгота не беше извикал навреме Иваница от Визанс? Какво щеше да стане ако народа не се беше дигнал като един човек, в небивал устрем, за да сломи изменниците? Какво щеше да стане, ако ромейската войска бе нахлула в Търнова? Нима щеше да се върне вече назад? И кой бе дръзнал да я повика, да я пропусне през страховитите, непревземаеми Хемски клисури, да й отвори вратите на престолния град? Един българин... Един гнусени изменник... За слава, за власт, за пари. Болярите потръпваха от ужас и отвръщение. След това в сърцата им се отронваше гореща благодарност към Солун-